

ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจากที่ดินเกษตรกรรม¹

ศศิธร กรุณา²

สำหรับการจัดเก็บภาษีอากรของประเทศไทยในปัจจุบันสามารถแบ่งแยกตามลักษณะของการจัดเก็บออกได้เป็น 2 กรณี คือ ประการแรก การจัดเก็บภาษีโดยราชการส่วนกลาง เช่น การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีสรรพสามิต ตามประมวลรัษฎากร การจัดเก็บภาษีสรรพสามิต ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต เป็นต้น ซึ่งภาษีเหล่านี้จะถูกจัดเก็บโดยหน่วยงานส่วนกลางของรัฐเพื่อนำไปใช้จ่ายในการจัดทำนโยบายหรือโครงการสาธารณะต่างๆของประเทศตลอดจนนำรายได้ภาษีบางส่วนไปจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนให้กับท้องถิ่นด้วย ประการที่สอง การจัดเก็บภาษีโดยราชการส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งเป็นทรัพย์สินประเภทอสังหาริมทรัพย์ จะถูกจัดเก็บโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่เพื่อเป็นรายได้ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดเก็บนั้น ปัจจุบันรัฐบาลได้มีการประกาศใช้กฎหมายการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งบัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้บังคับแทนกฎหมายภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายภาษีบำรุงท้องที่ซึ่งบังคับใช้มาเป็นเวลานานแล้วถือเป็นมาตรการหนึ่งที่สามารถเพิ่มรายได้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดหาเอง และช่วยลดปัญหาของระบบภาษีท้องถิ่นในปัจจุบันได้ เนื่องจากการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นตามกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันอีกต่อไป

โดยพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างปี 2562 มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2562 โดยมีผลบังคับใช้ วันที่ 1 มกราคม 2563 ซึ่งจะมาแทนที่การจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่และภาษีโรงเรือนและที่ดินที่จะถูกยกเลิกไปสำหรับพระราชบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์หลักคือให้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินรกร้างว่างเปล่า แต่ในรายละเอียดกลับก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายต่อสังคมและเศรษฐกิจของประชาชนและผลกระทบต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างรุนแรง อันเนื่องมาจากปัญหาข้อกฎหมายในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่องการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจากที่ดินเกษตรกรรมโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รดทอง และคณะกรรมการสอบ คือรองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และดร.ปรีดา โชติมานนท์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากปัญหาตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น โดยหลักการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินเป็นภาษีที่เก็บจากความเป็นเจ้าของหรือผู้ถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีซึ่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 นั้นยังมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังต่อไปนี้

ประการแรก ปัญหาฐานภาษีที่ใช้คำนวณเพื่อเสียภาษีในที่ดินเกษตรกรรม

ปัญหาฐานภาษีที่ใช้คำนวณเพื่อเสียภาษีในที่ดินเกษตรกรรมที่ต้องเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 นั้นเมื่อได้พิจารณาถึงฐานภาษีของที่ดินซึ่งเป็นมูลค่าของที่ดินที่ต้องใช้ในการคำนวณหาภาระภาษีที่ต้องเสียแล้วนั้นยังคงเห็นถึงความแตกต่างของฐานภาษีที่นำมาใช้คำนวณกับอัตราภาษีที่เท่ากันทั่วประเทศเพื่อเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งฐานภาษีที่ใช้คำนวณนั้นเป็นมูลค่าของที่ดินหรือราคาของที่ดินที่กรมที่ดินเป็นผู้ประเมินและส่งข้อมูลให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการประเมินเพื่อให้ผู้เสียภาษีชำระภาษีดังกล่าว ซึ่งการประเมินมูลค่าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในแต่ละพื้นที่จะมีราคาประเมินที่ไม่เท่ากันตามสถานที่ตั้ง ทำเล ลักษณะของที่ดิน จึงทำให้ฐานภาษีของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีความแตกต่างกัน เห็นได้จากที่ดินเกษตรกรรมที่อยู่ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดที่มีความแตกต่างกันในมูลค่าของที่ดิน ซึ่งหากเป็นการทำเกษตรกรรมในกรุงเทพมหานครแม้มูลค่าของที่ดินในกรุงเทพมหานครจะแพงกว่าในต่างจังหวัดและทำให้ที่ดินเกษตรกรรมในกรุงเทพมหานครมีฐานภาษีที่มีมูลค่ามากกว่า แต่กรุงเทพมหานครเป็นเมืองเศรษฐกิจเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจมากกว่าที่จะนำที่ดินมาทำเป็นที่ดินเกษตรกรรม ผู้ศึกษามีความเห็นที่ไม่ควรมีการทำเกษตรกรรมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ที่เป็นแหล่งศูนย์รวมทางเศรษฐกิจในหลายๆด้าน ทั้ง เทคโนโลยี การสื่อสารต่างๆ กรุงเทพมหานครควรเป็นแหล่งศูนย์รวมการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีมากกว่าการทำเกษตรกรรม ควรให้การเกษตรอยู่ในพื้นที่ต่างจังหวัดที่มีความอุดมสมบูรณ์ในทรัพย์สินที่ทำให้การเกษตรเกิดประโยชน์ต่อประเทศมากกว่าที่การเกษตรจะอยู่ในใจกลางเมืองหลวงของประเทศ

ประการที่สอง ปัญหาการตีความบทบัญญัติการประกอบเกษตรกรรม

ปัญหาการตีความบทบัญญัติการประกอบเกษตรกรรมตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ซึ่งได้ให้คำนิยามคำว่า “ประกอบกิจการเกษตร” ไว้ไม่ชัดเจนว่าการประกอบเกษตรกรรมนั้นผู้ที่ประกอบเกษตรกรรมต้องขึ้นทะเบียนเป็นเกษตรกรจริงๆหรือไม่ ซึ่งตามบทบัญญัติกำหนดให้แค่ให้การใช้ที่ดินตามระเบียบคณะกรรมการนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการเกษตร จะต้องเป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการนโยบายเกษตร 2560 เป็นการประกอบเกษตรกรรมแล้ว ซึ่งทำให้เกิดช่องว่างทางกฎหมาย ทำให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีใช้ช่องว่างของกฎหมายบทนี้เป็นการช่วยลด

การเสียภาษีจากการเสียภาษีในที่ดินที่รกร้างว่างเปล่าที่ต้องเสียภาษีมากเพราะมีอัตราภาษีที่สูง ทำให้ผู้เสียภาษีจึงใช้ช่องว่างของบทบัญญัติในการลดภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ดังนั้นผู้ศึกษามีความเห็นว่าควรกำหนดให้มีการกำหนดให้ชัดเจนว่าคำว่า การประกอบเกษตรกรรม ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 มีการขึ้นทะเบียนเกษตรกรรมตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการขึ้นทะเบียน/ปรับปรุงทะเบียนเกษตรกรรม และมีการตรวจสอบการใช้พื้นที่ที่ประกอบเกษตรกรรมว่ามีการใช้เป็นการประกอบเกษตรกรรมที่แท้จริง เพื่อเป็นการป้องกันและลดช่องว่างของกฎหมายในการทำเกษตรเทียมเพื่อลดภาระภาษีของผู้มีหน้าที่เสียภาษี

ประการที่สาม ปัญหาการลดหย่อนภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างบางประเภท

ปัญหาการลดหย่อนภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างบางประเภท เนื่องจากในปัจจุบันมีการประกาศลดหย่อนภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างถึงร้อยละ 90 ตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างประกอบกับพระราชกฤษฎีกาทำให้ผู้เสียภาษีที่มีหน้าที่เสียภาษี เสียภาษีไม่ถึงร้อยละ 10 ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้มีหน้าที่จัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีรายได้ลดลง จากการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้น้อย ทำให้เงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้มาจากการการจัดเก็บภาษีนี้นำมาพัฒนาท้องถิ่นนั้นได้อย่างไม่เต็มที่ ซึ่งขัดกับหลักของพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มมากขึ้นและยังขัดกับหลักความแน่นอนที่การจัดเก็บภาษีต้องมีรายได้ที่แน่นอน เพื่อนำรายได้จากการจัดเก็บภาษีไปวางแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเมื่อการลดหย่อนภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ให้ถึงร้อยละ 90 ทำให้ขัดกับหลักของพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 อีกทั้งยังขัดกับหลักความแน่นอนทางภาษีอากรซึ่งเป็นหลักภาษีอากรที่ดีแล้ว ควรมีการปรับปรุงการลดหย่อนภาษีให้แก่ผู้มีหน้าที่เสียให้น้อยลงเหมาะสมกับและสอดคล้องกับหลักกฎหมายและสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อให้การจัดเก็บภาษีเกิดประโยชน์ทั้งกับผู้เสียภาษีและผู้จัดเก็บภาษีรวมไปถึงประชาชนที่ที่อยู่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆที่จะได้รับประโยชน์จากรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เก็บได้จากภาษีเพื่อนำมาพัฒนาท้องถิ่นนั้นๆ

ประการที่สี่ ปัญหาการเปลี่ยนแปลงการยื่นแบบรายการเสียภาษี

ปัญหาการยื่นการประเมินรายการเสียภาษี การประเมินรายการเสียภาษีตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 เป็นการประเมินแบบใหม่โดยให้เจ้าพนักงานมีหน้าที่

สำรวจที่ดินและประเมินรายการเสียภาษีดังกล่าว แจ่งให้แก่เจ้าของที่ดินผู้มีหน้าที่เสียภาษีทราบเพื่อ
ดำเนินการเสียภาษี ต่างจากการยื่นการประเมินเสียภาษีแบบเดิมตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน
ที่กำหนดให้เจ้าของที่ดินผู้มีหน้าที่เสียภาษีดำเนินการยื่นแบบรายการเสียภาษีให้แก่เจ้าพนักงานทราบว่ามี
รายการใดบ้างเพื่อประเมินรายการเสียภาษีให้แก่เจ้าของที่ดินทราบและดำเนินการเสียภาษีให้แก่องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้การยื่นแบบประเมินแบบใหม่ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
พ.ศ.2562 เป็นการเพิ่มงานให้แก่เจ้าพนักงานที่ต้องทำการสำรวจและประเมินภาษีแจ่งให้แก่เจ้าของที่ดิน
ทราบ เมื่อเพิ่มการทำงานก็ต้องเพิ่มบุคลากรตามงานที่เพิ่มขึ้นทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่
จัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างต้องเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการจ้างเจ้าพนักงานเพื่อดำเนินการเพิ่มมากขึ้นซึ่ง
สวนทางกับรายได้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับซึ่งขัดกับหลักของอดัม สมิท เป็นการขัดกับหลักภาษี
อากรที่ดีที่การจัดเก็บภาษีแต่ละประเภทควรคำนึงถึงมากที่สุดเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดเก็บภาษีมาก
ที่สุด ดังนั้น ผู้ศึกษามีความเห็นควรพิจารณาให้เปลี่ยนกลับไปให้ประชาชนเป็นผู้ยื่นรายการทรัพย์สิน
เหมือนเดิมตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินเพื่อไม่ให้ขัดกับหลักภาษีอากรที่ดีและเป็นประโยชน์
ต่อการจัดเก็บมากที่สุด

จากการที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ดังกล่าวมาแล้วเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงได้
เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาและปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมายโดยให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาฐานภาษีที่ใช้คำนวณเพื่อเสียภาษีในที่ดินเกษตรกรรมควรเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติภาษี
ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562หรือที่ออกเป็นพระราชกฤษฎีกา กำหนดห้ามไม่ให้มีการประกอบ
การเกษตรที่ประกอบการเกษตรในกรุงเทพมหานคร เพื่อลดช่องว่างของกฎหมายที่เปิดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษี
ใช้ที่ดินเพื่อการประกอบเกษตรกรรมลดภาระภาษีที่ต้องจ่ายลง ซึ่งจากเดิมตามบทบัญญัติได้กำหนดให้ฐาน
ภาษีกำนวณจากมูลค่าหรือราคาของที่ดินนั้นและคูณด้วยอัตราภาษีของที่ดินที่กำหนดตามประโยชน์ของการ
ใช้ที่ดินจะได้ภาระภาษีที่ต้องเสีย โดยให้เพิ่มเติมว่า สำหรับที่ดินที่ใช้ประโยชน์ในการเกษตร ให้นำฐานภาษี
ของที่ดินนั้นคูณกับอัตราภาษีสำหรับพื้นที่ที่ใช้ประโยชน์ในการเกษตรเฉพาะที่ดินในต่างจังหวัด และห้ามมิ
ให้ที่ดินในกรุงเทพมหานครใช้ประโยชน์ในการทำเกษตร

2. ปัญหาการตีความบทบัญญัติการประกอบการเกษตรกรรมควรเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติภาษีที่ดิน
และสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 มาตรา 37 ให้กำหนดให้การประกอบการเกษตรกรรมต้องเป็นเจ้าของที่ดินเป็นผู้ที่

ทำเกษตรกรทและมีการขึ้นทะเบียนเกษตรกรตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการขึ้นทะเบียน/ปรับปรุงทะเบียนเกษตรกรและกำหนดให้ที่ดินที่ใช้ประโยชน์ในการเกษตรดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานและให้เจ้าพนักงานดำเนินการสำรวจว่ามีการทำเกษตรในพื้นที่นั้นและเจ้าของที่ดินเป็นผู้ทำการเกษตรเองและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรแล้วซึ่งจากเดิมตามบทบัญญัติ มาตรา 37 วรรค 2 กำหนดไว้ ดังนี้ การใช้ประโยชน์ในการประกอบเกษตรกรรมตาม (1) ต้องเป็นการทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงสัตว์น้ำ และกิจการอื่นตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยร่วมกันประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในการจัดทำประกาศดังกล่าวให้นำความเห็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มาประกอบพิจารณาด้วย โดยให้เพิ่มเติมว่า ตามการใช้ประโยชน์ในการประกอบเกษตรกรรมตามวรรค 2 ให้ผู้ประกอบเกษตรกรรมดำเนินการแจ้งการประกอบเกษตรกรรมต่อเจ้าพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและดำเนินการขึ้นทะเบียนเป็นเกษตรกรตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการขึ้นทะเบียน/ปรับปรุงทะเบียนเกษตรกร ทั้งนี้เมื่อมีการแจ้งต่อเจ้าพนักงานแล้วให้เจ้าพนักงานดำเนินการสำรวจ

3. ปัญหาการลดหย่อนภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างบางประเภทควรเปลี่ยนแปลงมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ให้กำหนดการลดภาษีสำหรับที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างบางประเภทไม่เกินร้อยละ 50 เนื่องจากตามบทบัญญัติเป็นการลดให้มากถึงร้อยละ 90 ซึ่งตามบทบัญญัติเดิม ได้บัญญัติไว้ว่า การลดภาษีสำหรับที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างบางประเภท เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม เหตุการณ์ กิจการ หรือสภาพแห่งท้องที่ ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องไม่เกินร้อยละห้าสิบของจำนวนภาษีที่จะต้องเสียโดยให้เปลี่ยนแปลงบทบัญญัติ ดังต่อไปนี้ การลดภาษีสำหรับที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างบางประเภท เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม เหตุการณ์ กิจการ หรือสภาพแห่งท้องที่ ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องไม่เกินร้อยละห้าสิบของจำนวนภาษีที่จะต้องเสีย

4. ปัญหาการยื่นการประเมินรายการเสียภาษีควรเปลี่ยนแปลงมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 โดยเปลี่ยนแปลงจากการที่ให้เจ้าพนักงานสำรวจและประเมินภาษีส่งแจ้งให้เจ้าของที่ดินทราบเพื่อดำเนินการเสียภาษี ก็กำหนดให้มีการยื่นแบบการประเมินรายการเสียภาษีโดยเจ้าของที่ดินเพื่อให้เจ้าหน้าที่ประเมินซึ่งเป็นแบบเดิมตามพระราชบัญญัติกรณีตรงเรือนและที่ดินซึ่งตามบทบัญญัติได้กำหนดไว้ว่าเมื่อพนักงานสำรวจได้ดำเนินการสำรวจที่ดินและสิ่งปลูกสร้างภายในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำบัญชีรายการที่ดินและสิ่งปลูกสร้างโดยต้องแสดงประเภท จำนวน ขนาดของที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง การใช้ประโยชน์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและ

รายละเอียดอื่นที่จำเป็นแก่การประเมินภาษี ตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศ กำหนด และให้ประกาศบัญชีดังกล่าว ณ สำนักงานหรือที่ทำการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือ สถานที่อื่นด้วยตามที่เห็นสมควร ภายในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน พร้อมทั้งให้จัดส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียภาษีแต่ละรายตามประกาศบัญชีดังกล่าวให้ผู้เสียภาษีนั้น ทราบด้วยโดยให้เปลี่ยนแปลงบทบัญญัติ ดังต่อไปนี้ ให้ผู้รับประเมินยื่นแบบพิมพ์เพื่อแจ้งรายการทรัพย์สิน ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปีและให้ผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินกรอรายการในแบบพิมพ์ตามความเป็นจริงตามความรู้เห็นของตนให้ครบถ้วน และรับรองความถูกต้องของข้อความดังกล่าวพร้อมทั้งลงวันที่ เดือน ปีและลายมือชื่อของตนกำกับไว้แล้ว ส่งคืนไปยังพนักงาน

เอกสารอ้างอิง

ภาวดี เกิดหุ้ง, วิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษี บำรุงท้องที่ เปรียบเทียบกับร่างภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง.
นายธรรมกิตต์ ขวัญเกื้อ, รายงานวิจัย เรื่องปัญหาการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง : ศึกษากรณีการ ตีความทรัพย์สินที่ไม่ต้องเสียภาษี.